

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/67/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122010201
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4122010201.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudkýň JUDr. Ľubice Libantovej, PhD. a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Krajskej prokuratúry v Nitre proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 14.12.2023, sp. zn. 3Tk/1/2022, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 21.01.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný

A. B., narodený XX.XX.XXXX v Bratislave, trvale bytom C. D., E. XXX/XX,
prechodne bytom F., D. XX,

u z n á v a v i n n ý m, ž e:

dňa XX.XX.XXXX v čase od 18.00 hod. do 20.00 hod. v priestoroch kuchyne rodinného domu číslo XXX G. H. D., H. E., pristúpil odzadu k poškodenej C. I., osobe s ťažkým zdravotným postihnutím - ľahkou mentálnou retardáciou, stiahol jej nohavičky, oprel ju o kuchynskú linku, chytil ju za prsia, intímne partie a zadok, čo poškodenú bolelo, nakoľko jej tlačil na brucho, otočil ju tvárou k sebe a začal bozkávať na ústa a krk, pričom ho poškodená od seba otláčala, opakovala mu, nech ju nechá, nech prestane, bránila sa, čo však nebral na vedomie, následne si pred poškodenú kľakol a jazykom jej olizoval vagínu, počas čoho si obnažil svoje intímne partie a masturboval, po čom jej ako odmenu za mlčanie sľúbil mobilný telefón a týmto konaním spôsobil poškodenej vznik adaptačnej poruchy - zmiešanej úzkostnej a depresívnej reakcie, ktorá sa u nej prejavovala poruchou nálady s anxiitou, obavami, nespavosťou, plačlivosťou a poruchami pozornosti,

t e d a:

iného násillím donútil k orálnemu styku a iným sexuálnym praktikám,

t ý m s p á c h a l:

zločin sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1 Trestného zákona.

Z a t o s a m u u k l a d á:

Podľa § 200 odsek 1 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, nezistiac priťažujúce okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného

zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný A. B. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinný zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase od 18.00 hod. do 20.00 hod. v priestoroch kuchyne rodinného domu číslo XXX v obci D., okres E., pristúpil odzadu k poškodenej C. I., osobe s ťažkým zdravotným postihnutím - ľahkou mentálnou retardáciou, stiahol jej nohavičky, oprel ju o kuchynskú linku, chytal ju za prsia, intímne partie a zadok, čo poškodenú bolelo, nakoľko jej tlačil na brucho, otočil ju tvárou k sebe a začal bozkávať na ústa a krk, pričom ho poškodená od seba otláčala, opakovala mu, nech ju nechá, nech prestane, bránila sa, čo však nebral na vedomie, následne si pred poškodenú klakol a jazykom jej olizoval vagínu, počas čoho si obnažil svoje intímne partie a masturboval, nakoniec poškodenú znova otočil, oprel o kuchynskú linku, pristúpil k nej odzadu a do análneho otvoru jej vníkol presne neurčeným predmetom, pravdepodobne svojim penisom, po čom jej za odmenu za mlčanie o uvedenom sľúbil mobilný telefón a týmto konaním spôsobil u poškodenej vznik adaptačnej poruchy - zmiešanej úzkostnej a depresívnej reakcie, ktorá sa u poškodenej prejavovala poruchou nálady a anxiitou, obavami, nespavosťou, plačlivosťou, poruchami pozornosti a trvala po dobu šiestich mesiacov.

Za to mu bol podľa § 200 ods. 1 Tr. zák., nezistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr. zák., zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienenčne odložený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 3 roky.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie prokurátor čo do výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že súd I. stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bolo dokázané, že skutok sa stal, avšak súd nesprávne dospel k záveru, že obžalovaný nevedel o mentálnej retardácii poškodenej a že konaním obžalovaného u poškodenej nedošlo k ťažkej ujme na zdraví a preto uznal obžalovaného vinným len zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák., napriek tomu, že obžaloba bola podaná na obžalovaného pre obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 3 písm. i/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. S týmto názorom súdu I. stupňa sa nestotožnil, pretože podľa neho súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Konštatoval, že v predmetnej veci už okresný súd rozhodol v minulosti, keď rozsudkom zo dňa 04.10.2022 obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby, pričom toto rozhodnutie bolo uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/8/2023 zo dňa 05.04.2023 zrušené a vec vrátená súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Po zrušení veci súd I. stupňa opätovne vypočul svedka I. I., znalkyňu z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Martu Pavlíkovú a dospel k hore uvedenému záveru. Z výpovede svedka I. vyplýva, že obžalovaný musel vedieť, že poškodená je iná, čo potvrdila aj znalkyňa MUDr. Marta Pavlíková vo svojej výpovedi ako i v znaleckom posudku, keďže pri dlhšom kontakte s poškodenou si iný človek všimne, že nie je v úplnom poriadku. Z toho pohľadu obrana obžalovaného, že nevedel, že nie je psychicky v poriadku, neobstojí, keďže obžalovaný musel vedieť, s poukazom na to, že rodinu, kde poškodená býva, navštevoval, dokonca s ňou býval aj v spoločnej domácnosti a aj napriek jeho psychickým schopnostiam ako osoby simplexnej so zníženou logickosťou a hraničným intelektom mohol zistiť, že poškodená nie je úplne v poriadku a okrem toho bolo preukázané, že nebola u obžalovaného zistená taká porucha alebo choroba, ktorá by znížovala jeho schopnosť vnímať, rozpoznať alebo pamätať si. Okrem toho poukázal na zabezpečené listinné dôkazy najmä na posudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.09.2023, z ktorého je zrejmé, že poškodená sa už od roku XXXX, t. j. keď mala 6 rokov, považovala za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, nesamostatná, vyžadujúca si dozor, sledovanie a zvýšenú starostlivosť a bola odkázaná na sprievod inej osoby a aj z odborného

posudku o invalidite z roku XXXX je zrejme, že poškodená je retardovaná, na otázky nereaguje, infantilná a bola u nej potvrdená mentálna retardácia stredného stupňa. Na základe horeuvedeného potom podľa prokurátora vyplýva, že poškodená od malička trpela duševnou poruchou a obžalovaný, ktorý s ňou bol v dlhodobom kontakte, musel vedieť, že táto trpí určitou duševnou poruchou, pričom nie je rozhodujúce, či vedel, o akú konkrétnu poruchu ide. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný poznal poškodenú cca 20 rokov, navštevovali sa, dokonca u nich býval, tieto skutočnosti mu museli byť zrejme. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že bola naplnená aj obzvlášť priťažujúca okolnosť podľa § 200 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a to, že jej bola spôsobená ťažká ujma. Opätovne poukázal na znalecký posudok MUDr. Pavlíkovej, ktorá jej diagnostikovala adaptačnú poruchu prechodného charakteru, ktorá vznikla po nejakom čine ako adaptácia na stresovú udalosť, čo sa prejavovalo poruchou nálady, spánku, plačlivosťou, nesústredenosťou a mala teda prejavy depresívnej alebo úzkostnej poruchy. Táto porucha si u poškodenej vyžiadala liečenie u psychiatra a nasadenie medikamentózneho liečby počas dlhšieho časového obdobia presahujúceho 42 kalendárnych dní.

Podľa názoru prokurátora, v danom prípade nie je rozhodujúce, či poškodená bola alebo nebola pracovne neschopná, ale rozhodujúce je, akej povahy je porucha zdravia, akými príznakmi sa prejavuje, po akú dobu sa prejavujú príznaky choroby a aké lekárske ošetrovanie si vyžiadala. Konštatoval, že v prípade ťažkej ujmy na zdraví musí ísť o také zmeny zdravotného rázu, ktoré nie sú len prechodné a ktoré porušením normálnych duševných funkcií sťažujú výkon obvyklých činností alebo majú vplyv na obvyklý spôsob života poškodeného a spravidla vyžadujú lekárske ošetrovanie. Aj podľa znalkyne psychologičky MUDr. Bielíkovej u poškodenej išlo o silne negatívny zážitok nepriaznivo zasahujúci do jej života, ktorý významne ovplyvnil jej obvyklý spôsob života a narušil jej bezpečné prostredie. Neobstojí preto názor súdu I. stupňa, že tento kvalifikačný znak nebol naplnený, keďže poškodená nebola obmedzená v obvyklom spôsobe života, ktorý názor vychádzal z výpovede znalkyne MUDr. Pavlíkovej. U poškodenej došlo k narušeniu a závažnému ovplyvneniu jej obvyklého spôsobu života, bola nútená navštevovať psychiatra, užívať lieky, mala poruchy spánku, pričom akútna fáza tejto poruchy trvala dva mesiace. Nesúhlasil ani s tým, že súd I. stupňa pri ukladaní trestu použil zmierňovacie ustanovenie Trestného zákona, keďže na to neboli dané dôvody.

Obžalovaný bol 5-krát súdne trestaný, z toho v troch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy bol z výkonu trestu prepustený dňa 17.04.2016. Aj v evidencii priestupkov má evidované dva priestupky. Odôvodnenie použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. nemôže sa odôvodňovať len bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami a súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu len za existencie takých okolností alebo pomerov, ktoré sa u trestných činov a ich páchatelov bežne nevyskytujú a ktoré je možné hodnotiť v prospech páchatelov. U obžalovaného neboli zistené žiadne také výnimočné okolnosti na strane páchatel'a a ani výnimočné okolnosti prípadu, aby bolo možné použiť zmierňovacie ustanovenie pri ukladaní trestu. Odôvodnenie súdu I. stupňa, že obžalovaný trpí jednoduchou osobnosťou s hraničným intelektom a v dobe činu nezvládnutým pudovým afektom, ako aj skutočnosť, že rodina obžalovaného žije iba z príjmov obžalovaného, by tieto okolnosti mali významný dopad na jeho rodinu a teda nemožno preto použiť toto zmierňovacie ustanovenie.

O tomto odvolaní krajský súd rozhodol rozsudkom zo dňa 03.04.2024 sp. zn. 2To/14/2024, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obžalovaného uznal vinným zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa XX.XX.XXXX v čase od 18.00 hod. do 20.00 hod. v priestoroch kuchyne rodinného domu číslo XXX G. H. D., H. E., pristúpil odzadu k poškodenej C. I., osobe s ťažkým zdravotným postihnutím - ľahkou mentálnou retardáciou, stiahol jej nohavičky, oprel ju o kuchynskú linku, chytil ju za prsia, intímne partie a zadok, čo poškodenú bolelo, nakoľko jej tlačil na brucho, otočil ju tvárou k sebe a začal bozkávať na ústa a krk, pričom ho poškodená od seba otláčala, opakovala mu, nech ju nechá, nech prestane, bránila sa, čo však nebral na vedomie, následne si pred poškodenú kľakol a jazykom jej olizoval vagínu, počas čoho si obnažil svoje intímne partie a masturboval, po čom jej ako odmenu za mlčanie sľúbil mobilný telefón a týmto konaním spôsobil poškodenej vznik adaptačnej poruchy - zmiešanej úzkostnej a depresívnej reakcie, ktorá sa u nej prejavovala poruchou nálady s anxiétou, obavami, nespavosťou, plačlivosťou a poruchami pozornosti.

Za to mu uložil podľa § 200 odsek 2 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, nezistiac priťažujúce okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Tento rozsudok krajského súdu dovolaním napadol obžalovaný, pričom Najvyšší súd SR (dovolací súd) v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tdo/45/2025 rozsudkom zo dňa 29.10.2025 podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/14/2024 zo dňa 03.04.2024 bol porušený zákon v ustanoveniach § 200 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. a § 139 ods. 2 Tr. zák. a § 322 ods. 3 Tr. por. v neprospech obvineného A. B.. Zároveň podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil horeuvedený rozsudok Krajského súdu v Nitre, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Nitre, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

S poukazom na horeuvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo povinnosťou krajského súdu opätovne prejednať odvolanie Krajského prokurátora v Nitre proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 14.12.2023, sp. zn. 3Tk/1/2022.

Po zrušení veci Najvyšším súdom SR dovolací súd vytyčil termín verejného zasadnutia, na ktorom prokurátor zotrval na podanom odvolaní s tým, že navrhol Krajskému súdu v zmysle intencií rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, aby doplnil skutkovú vetu tak, aby v nej uviedol: ... „dlhodobo poznajúc nepriaznivý zdravotný stav poškodenej C. I., keďže bol členom jej rodiny, často navštevoval ňou obývanú domácnosť a prebýval tam a zneužíjúc skutočnosť, že je mentálne zaostalá, čo spozoroval z jej detinského správania a videl na nej neschopnosť postarať sa o seba, v slabej slovnej zásobe a závislosti na blízkych rodinných príslušníkoch – starej matky a strýka...“ a ďalej postupoval v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.

Následne zástupca krajského prokurátora navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. s tým, aby krajský súd sám rozhodol a uznal obžalovaného za vinného zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., na základe modifikovanej skutkovej vety.

Obhajca obžalovaného (keďže obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil a požiadal o jeho vykonanie v jeho neprítomnosti) uviedol, že rozsudkom Najvyššieho súdu SR bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Nitre práve z dôvodu, že bolo rozhodnuté v neprospech obžalovaného, preto nemôže krajský súd už rozhodnúť v jeho neprospech a pokiaľ prokurátor navrhol doplniť skutkovú vetu, je to úplne irelevantné a preto navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora a uložený podmienený trest považoval za dostačujúci na prevýchovu obžalovaného.

Opatrovník poškodenej súhlasil s vyjadrením prokurátora a navrhol rozhodnúť v prospech poškodenej. Po opätovnom preskúmaní predloženého spisového materiálu a prejednaní veci na verejnom zasadnutí dovolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa je potrebné v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. zrušiť v celom rozsahu.

Na základe vykonaného dokazovania správne súd I. stupňa zistil, že obžalovaný sa skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, dopustil. Bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný dňa XX.XX.XXXX v priestoroch kuchyne rodinného domu č. XXX G. D. pristúpil k poškodenej C. I., stiahol jej nohavičky, oprel ju o kuchynskú linku a chytil ju za prsia, intímne partie a zadok, bozkával ju na ústa a krk a konal tak aj napriek tomu, že ho poškodená od seba odtláčala a opakovane mu hovorila, aby ju nechal tak, pričom sa bránila, čo však obžalovaný nebral na vedomie, nakoniec si kľakol pred poškodenú a olizoval jej vagínu a masturboval pred ňou.

Obrana obžalovaného, že tak urobil len z dôvodu, že to sama chcela a povedala mu, že ho ľúbi a pritom ako ho objímala, jeho to vzrušilo a potom, čo jej dal prsty do vagíny, ho mala ťahať k sebe, t. j. že konal tak so súhlasom samotnej poškodenej, preukázaná nebola, pretože poškodená o týchto skutočnostiach riadne vypovedala na videozáznam a popísala, akým spôsobom ju obžalovaný chytil tak v oblasti rozkroku, na prsiach, ako ju bozkával na pery a potom, čo jej dal dole nohavičky, ju opätovne podľa jej vyjadrenia, mal chytať v rozkroku a v rozkroku sa mal chytať aj on sám.

Samotná poškodená bola vypočúvaná v prípravnom konaní prostredníctvom zvukovo-obrazového záznamu a pri tomto výsluchu bol prítomný tak obhajca ako aj psychologička, z čoho vyplýva, že tento výsluch bol vykonaný v súlade so zákonom a kontradiktórne. Z tohto záznamu je možné zistiť, že poškodená presvedčivo a bez zásadných rozporov opísala okolnosti inkriminovaného činu spôsobom jej vlastným, pričom ukazovala aj akým spôsobom mal obžalovaný konať, kde ju chytil a taktiež uvádzala, že sa bránila tým, že ho od seba odtláčala.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka I. I., tento uviedol, že o tom, čo sa stalo, sa dozvedel až na druhý deň, keď išli k jeho sestre, kde keď poškodená videla, ako obžalovaný dával svojej družke peniaze, mala mu uviesť, že aj ona mala sľúbený telefón a následne mu povedala, čo sa jej stalo. Z týchto dôkazov je jednoznačne zrejmé, že obžalovaný iného násillím donútil k orálnemu styku a iným sexuálnym praktikám.

Zo zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že na to, aby mohol byť skutok právne kvalifikovaný ako čin spáchaný na chránenej osobe – chorej osobe, musí skutková veta odzrkadľovať okolnosti, a to, že poškodený je osobou chorou v zmysle legálnej definície podľa § 127 ods. 6 Tr. zák. (§ 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák.) a že čin bol spáchaný v súvislosti s chorobou tejto osoby (§ 139 ods. 2 Tr. zák.), t.j. páchatel vedel, že poškodený je osobou chorou a túto okolnosť spájal s jeho menším odporom alebo slabšou odvetou, umocnením účinku trestného činu alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin.

Dovolací súd ďalej vo svojom rozhodnutí konštatoval, že odvolací súd v prvom zrušujúcom rozsudku zistený skutok nesprávne právne posúdil, keďže vo výrokovej časti napadnutého rozsudku možno identifikovať čiastočný nesúlad medzi skutkovou vetou, časťou právnej vety a časťou právnej kvalifikácie skutku. Zo skutkovej vety nemožno vyvodiť, že obžalovaný spáchal čin v súvislosti s chorobou poškodenej. Nestačí iba vyjadrenie, že ide o osobu s ťažkým zdravotným postihnutím – ľahkou mentálnou retardáciou, pričom je tu vyjadrený iba kvalifikačný znak podľa § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., ale nie je tu vyjadrený kvalifikačný znak podľa § 139 ods. 2 Tr. zák., ktoré vyjadrenie v skutkovej vete až v súhrne umožňuje právnu kvalifikáciu skutku podľa § 200 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Keďže skutková veta neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v čase spáchania skutku mal vedomosť o tom, že poškodená je osobou chorou podľa § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 6 Tr. zák., napriek tomu, že takúto okolnosť musí byť možné pri použití dotknutej kvalifikovanej skutkovej podstaty zo skutkovej vety aspoň vyvodiť.

Skutok uvedený v rozsudku krajského súdu bol dostatočne vymedzený tak, aby bolo možné kvalifikovať konanie obžalovaného podľa § 200 ods. 1 Tr. zák. Následne krajský súd nesprávne právne posúdil konanie obžalovaného ako konanie spáchané v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 200 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Najvyšší súd SR ďalej uviedol, že na to, aby mohlo byť konanie kvalifikované aj podľa § 200 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., je rozhodujúce vymedzenie skutku v skutkovej vete výroku o vine rozhodnutia a nie skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Na základe záverov uvedených v dovolacom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/45/2025 krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa s tým, že upravil skutkovú vetu uvedenú v rozsudku súdu I. stupňa, pretože nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný poškodenú „otočil, oprel o kuchynskú linku, pristúpil k nej odzadu a do análneho otvoru jej vníkol presne neurčeným predmetom, pravdepodobne svojim penisom“.

Krajský súd potom k odvolaniu krajského prokurátora s poukazom aj na zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/45/2025 zo dňa 29.10.2025 konštatuje, že na správne vymedzenie skutku v obžalobe, resp. v odsudzujúcom rozsudku nepostačuje, ak je v skutku označená poškodená osoba len ako chránená osoba v zmysle § 139 ods. 1 Tr. zák., ale je nutné brať do úvahy aj ustanovenie § 139 ods. 2 Tr. zák. a súvislosť spáchania trestného činu práve s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Aj táto súvislosť musí mať odraz v opise skutku, nakoľko v opačnom prípade skutok nenapĺňa znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty a obžalovaný z jej spáchania nemôže byť uznaný za vinného. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že prokurátor navrhol doplniť skutkovú vetu v zmysle toho, čo bolo uvedené vyššie, avšak krajský súd tomuto návrhu nevyhovел, pretože k tomu nebolo vykonané žiadne dokazovanie a bolo by to opätovne v neprospech obžalovaného, pričom krajský súd poukazuje na ustanovenie § 391 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Prokurátor v odvolaní namietal tiež, aby konanie obžalovaného bolo právne kvalifikované aj podľa § 200 ods. 3 písm. a/ Tr. zák., t.j., že poškodenej bola spôsobená ťažká ujma na zdraví. S týmto sa odvolací súd nestotožnil, pretože na základe vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že konaním obžalovaného by došlo k ťažkej ujme, teda že poškodená trpela poruchou zdravia dlhší čas. O tejto skutočnosti svedčila iba lekárska správa MUDr. Dasovej, u ktorej poškodená podľa jej vyjadrenia mala byť asi 5-krát a bola jej diagnostikovaná adaptačná porucha s úzkostnou a depresívnou reakciou, ktorá však v čase vyšetrenia u znalkyne MUDr. Marty Pavlíkovej už bola odoznelá. Nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že by táto stresová porucha nejakým závažným spôsobom ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodenej, keď sám svedok I. I. uviedol, že po tejto udalosti sa poškodená relatívne rýchlo z toho dostala a lieky, ktoré dostala od psychiatricky na spanie, užívala len asi 2 týždne.

Ťažkou ujmom na zdraví v zmysle § 123 ods. 4 Tr. zák. je porucha zdravia trvajúca dlhší čas a na účely tohto zákona sa rozumie porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú

neschopnosť v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Je zrejmé, že po tomto skutku poškodená zo začiatku trpela úzkostnou a depresívnou reakciou vyznačujúcou sa poruchami nálady, obavami, nespavosťou, plačlivosťou a poruchami pozornosti, podľa znaleckého posudku v trvaní najmenej 6 mesiacov, pričom išlo o prechodnú poruchu, keď pri prvej návšteve psychiatričky dňa 29.07.2020 dostala liečbu a pri druhej návšteve už dňa 18.09.2020 sa jej stav zlepšoval a nakoniec konštatovala, že vo februári 2021 bola už jej nálada primeraná. O tom, ako sa po skutku poškodená správala a aký to malo vplyv na jej zdravie, jednoznačne svedčí výpoveď I. I., ktorý uviedol, že po návšteve psychiatričky sa poškodená z tohto relatívne rýchlo dostala, najmenej dva týždne chcela, aby bol pri nej a to aj v noci a lieky, ktoré dostala od psychiatričky na spanie, brala asi dva týždne. Zo začiatku aj on pozoroval u nej zmeny v správaní, keď táto bola nekludná, plakala a celkovo bola nervózna, čo sa však následne zmenilo, pretože sa starala o zvieratá a pozornosť venovala práve týmto zvieratám. Z uvedeného je zrejmé, že žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by táto stresová porucha ju akýmkoľvek spôsobom po dlhší čas ovplyvňovala v obvyklom spôsobe života. Na základe horeuvedených skutočností v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/45/2025 zo dňa 29.10.2025 potom krajský súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o trest, za zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák. je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 5 až 10 rokov. Obžalovaný bol doposiaľ 5-krát súdne trestaný, z toho v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. V roku 2011 a v roku 2012 bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy a naposledy bol odsúdený v roku 2017 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia k trestu povinnej práce 200 hodín, ktorý trest vykonal a hľadí sa v tomto prípade na neho, akoby nebol odsúdený. Žiadne poľahčujúce okolnosti u obžalovaného zistené neboli. Na rozdiel od súdu I. stupňa, odvolací súd obžalovanému nepriznal priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený, pretože obžalovaný bol v roku 2011 a v roku 2012 odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy a vzhľadom na povahu a charakter tejto trestnej činnosti na túto okolnosť odvolací súd neprihliadol.

Pri určovaní druhu a výmery trestu vychádzal krajský súd zo zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 ods. 1 - 4 Tr. zák., keď prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom vzal do úvahy to, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život. Vzhľadom na vyrovnaný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností súd vychádzal z trestnej sadzby 5 až 10 rokov. Pokiaľ ide o samotný trest, hoci aj uložený na samej spodnej hranici trestnej sadzby, v danom prípade sa javil tento trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov odvolaciemu súdu ako trest neprimeraný na prevýchovu obžalovaného a preto skúmal podmienky, či nie je možné použiť zmierňovacie ustanovenie uvedené v § 39 Tr. zák.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Pokiaľ ide o samotného obžalovaného, tento žije s družkou, spolu vychovávajú 4 deti z toho 3 sú maloleté, družka je dlhodobo práceneschopná. Obžalovaný aj potom, čo nebol Najvyšším súdom SR vzatý do väzby a prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonával od 03.04.2024 do 29.10.2025 sa opätovne zamestnal u predchádzajúceho zamestnávateľa, t.j. pracuje ako ošetrovateľ dobytky. S poukazom na pomery obžalovaného, keď tento potom, čo jeho družka je chorá a tento sa stará o maloleté deti a okrem toho ide o osobu trpiacu jednoduchou osobnosťou s hraničným intelektom a konania, z ktorého bol uznaný vinným, sa mal dopustiť po nezvládnutom pudovom afekte, ktorá porucha mala vplyv na čiastočne narušenie jeho ovládacích schopností, mal odvolací súd za to, že trest uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 2 roky s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. bude trestom postačujúcim na prevýchovu obžalovaného a na uvedomenie si nesprávnosti svojho konania.

Na výkon trestu súd obžalovaného zaradil v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keď bolo preukázané, že z posledného výkonu trestu odňatia slobody sa vrátil 17.04.2016, teda bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takto uložený trest je podľa názoru odvolacieho súdu trestom postačujúcim na prevýchovu obžalovaného a zohľadňujúci kritéria ako individuálnej tak i generálnej prevencie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.